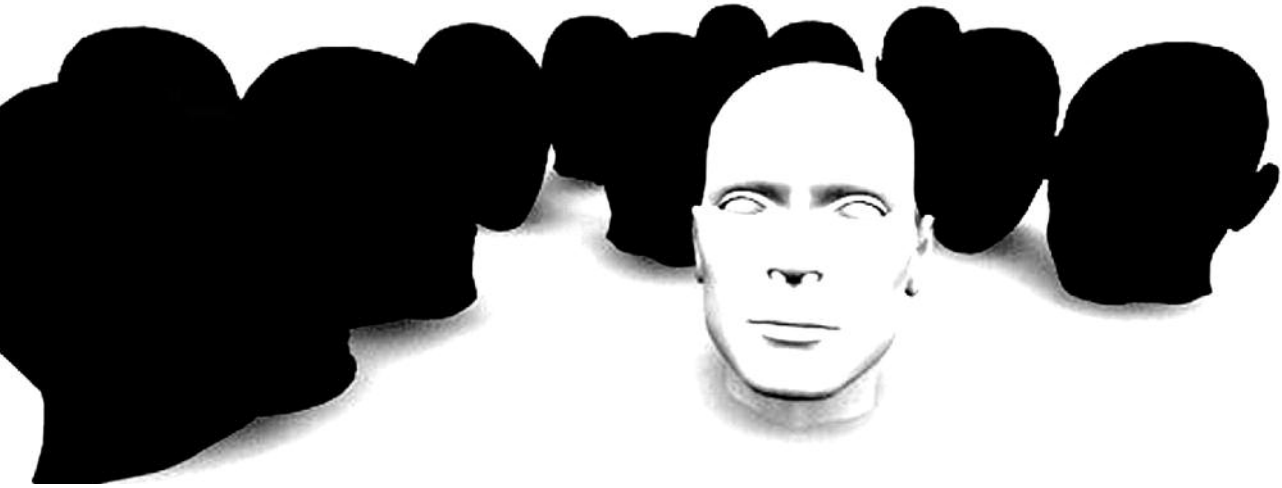
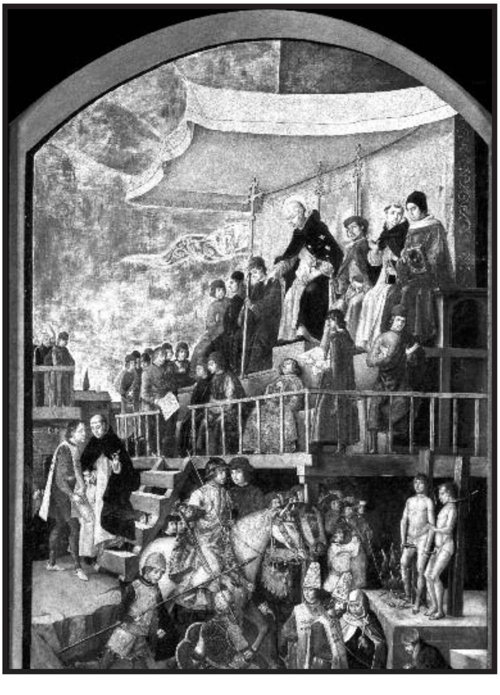

Ο ΝΈΟΣ ΝΌΜΟΣ ΠΕΡΊ ΙΘΑΓΈΝΕΙΑΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΏΝ

Η ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΉ ΤΟΥ ΥΠΌΣΤΑΣΗ

ΚΑΙ ΤΟ ΕΠΕΡΧΌΜΕΝΟ ΚΎΜΑ ΑΠΕΛΆΣΕΩΝ ΚΑΙ ΔΙΩΓΜΏΝ

έντυπη συνεισφορά
για το τριήμερο του θερσίτη
(25, 26, 27 Ιούνη 2010)
και για τα "10 χρόνια θερσίτης"...
...με το πείσμα της άρνησης, τη δύναμη της
αμφισβήτησης, την ευαισθησία της εξέγερσης...

εισαγωγή

Στα τέλη του Δεκέμβρη του 2009, το υπουργείο Εσωτερικών του ελληνικού κράτους έδωσε στη δημοσιότητα ένα σχέδιο νόμου που σχετιζόταν με ορισμένους από τους μετανάστες οι οποίοι παραμένουν στα όρια της ελληνικής επικράτειας για αρκετά χρόνια. Το νομοσχέδιο αυτό εισήλθε στη σφαίρα της "δημόσιας συζήτησης" αλλά και της κοινοβουλευτικής - νομοθετικής επεξεργασίας με τίτλο "*νομοσχέδιο περί ιθαγένειας, πολιτογράφησης και συμμετοχής των μεταναστών στις εκλογές*". Το νομοσχέδιο, ως απότοκο των προεκλογικών δεσμεύσεων της σοσιαλφιλελεύθερης πολιτικής διαχείρισης, θέλησε και θέλει να παρουσιάσει μια φαινομενικά προοδευτική διαχείριση των μεταναστών δεύτερης και τρίτης γενιάς που έχουν θυσιάσει τις ζωές τους στο βωμό της "ελληνικής ανάπτυξης" αλλά κι έχουν υπάρξει έρμαια στις εκφάνσεις της ντόπιας εχθρότητας. Παραδόξως, στην εποχή την οποία διανύουμε, αυτή η "ελληνική ανάπτυξη", το "ελληνικό θαύμα", φαίνεται να καταρρέει από την απληστία των αφεντικών και των πολιτικών διαχειριστών του δημόσιου χρήματος, βαθαίνοντας ακόμη περισσότερο τις κοινωνικές ανισότητες και τους ασφυκτικούς όρους ζωής των μη προνομιούχων.

Λίγους μήνες αργότερα, στις αρχές του Φλεβάρη του 2010, η κατάθεση -προς συζήτηση- του νομοσχεδίου στη βουλή, προκάλεσε τις αντίστοιχες αντιδράσεις σε όλο το φάσμα του πολιτικού σχηματισμού αλλά και σε ένα συρφετό εθνικοφρόνων, ακροδεξιών και φασιστών. Η φιλοσοφία, του κατά τα άλλα "προοδευτικού" νομοσχεδίου, συγκροτείται πάνω στην μεγέθυνση των διακρίσεων στη βάση της τάξης, του "έθνους" και της "φυλής", αφού νομιμοποιεί κι εντείνει τους διαχωρισμός ανάμεσα σε "καλούς" και "κακούς", "χρήσιμους" και "περισσευούμενους", "νόμιμους" και "παράνομους" μετανάστες. Αυτό το βάθεμα των διακρίσεων που παράγει το νέο νομοσχέδιο είναι που αναδεικνύει την ρατσιστική του υπόσταση. Λίγες ημέρες μάλιστα μετά την πρώτη κατάθεσή του για συζήτηση στη βουλή, και ύστερα από την αντιπολιτευτική δεξιά κι ακροδεξιά πίεση, η κυβέρνηση αναδιαμόρφωσε ορισμένες διατάξεις του νομοσχεδίου κάνοντάς το ακόμη πιο επιθετικό και "σφικτό" απέναντι σε όσους-ες μετανάστες-ριες θα επιλέξουν να το χρησιμοποιήσουν. Κι ενώ ο ακροδεξιός συρφετός επιχειρούσε να συσπειρώσει όλα τα συντηρητικά κι επιθετικά μικροαστικά αντανακλαστικά, η αριστερά συστρατευόταν με το ψευδεπίγραφο προοδευτικό προσωπείο της πολιτικής διαχείρισης και των νομοθετικών της επιλογών, ζητώντας απλά ευνοϊκότερες ρυθμίσεις στη νομιμοποίηση των ρατσιστικών διαχωρισμών που εισάγει και βαθαίνει το νέο νομοσχέδιο. Τελικά, το σχέδιο νόμου, μετά και τις τελικές τροποποιήσεις στα κοινοβουλευτικά έδρανα, έγινε επίσημος νόμος του ελληνικού κράτους ύστερα και από την ψήφισή του στη βουλή στις 10 Μάρτη του 2010.

μια μικρή σύνοψη των διατάξεων του νομοσχεδίου στην αρχική τους μορφή

Οι βασικές κατευθύνσεις και αλλαγές που εισήγαγε το νομοσχέδιο συμπυκνώνονται στα ακόλουθα σημεία:

Για τους λεγόμενους νόμιμους μετανάστες:

1) 5 ετής συνεχής νόμιμη διαμονή (αντί για 10 έτη που απαιτούνταν μέχρι τώρα) ως προϋπόθεση για την υποβολή αίτησης απόκτησης της ελληνικής ιθαγένειας με 2 επιπλέον έτη αναμονής για την απάντηση της ελληνικής πολιτείας. Μετά την ψήφιση του νομοσχεδίου, θα απαιτούνται 7 χρόνια νόμιμης παρουσίας, ενώ η απάντηση της ελληνικής πολιτείας θα δίνεται εντός ενός έτους.
2) Παράβολο 1.000 ευρώ.
3) Επαρκής γνώση της ελληνικής γλώσσας ώστε να είναι δυνατή η εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από την ιδιότητα του Έλληνα πολίτη.
4) Ομαλή ένταξη στην οικονομική και κοινωνική ζωή της χώρας, η οποία θα αποδεικνύεται, για παράδειγμα, από τη φοίτηση σε ελληνικά εκπαιδευτικά ιδρύματα, από τη συμμετοχή σε οργανώσεις και φορείς των οποίων μέλη είναι Έλληνες πολίτες, από τον εξ αγχιστείας συγγενικό δεσμό με Έλληνα πολίτη, την εκπλήρωση των φορολογικών και ασφαλιστικών υποχρεώσεων απέναντι στο κράτος και την απόκτηση ακινήτου για κατοικία στην Ελλάδα.
5) Εξοικείωση με τους θεσμούς και την πολιτική ζωή της χώρας με συμμετοχή σε αντίστοιχους συλλόγους και σωματεία και γνώση της - σύγχρονης κατά προτίμηση - ελληνικής πολιτικής ιστορίας.
6) 3 συστατικές επιστολές από Έλληνες πολίτες, οι οποίοι θα πρέπει είτε να μένουν στον ίδιο δήμο με τον αιτούντα είτε να έχουν επαγγελματική σχέση με το μετανάστη.
7) Επιτυχής εξέταση σε ειδικά τεστ γλώσσας, πολιτικής αγωγής και ιστορίας από την Επιτροπή Πολιτογράφησης.
8) Για την εκλογή τους μέχρι το αξίωμα του δημοτικού συμβούλου, απαραίτητη προϋπόθεση θεωρείται το να μιλούν επαρκώς την ελληνική γλώσσα.

Για τους μετανάστες δεύτερης γενιάς:

1) Να έχουν συμπληρώσει και οι δύο γονείς 5 έτη νόμιμη παρουσία στην Ελλάδα (το αρχικό σχέδιο απαιτούσε η προϋπόθεση αυτή να πληρείται από τον ένα γονιό).
2) Να έχουν εξαετή και επιτυχή φοίτηση σε ελληνικό σχολείο (το αρχικό σχέδιο απαιτούσε η φοίτηση να είναι τριετής).
3) Παράβολο 100 ευρώ.
4) Ειδική πρόβλεψη υπάρχει για τους ενήλικες μετανάστες που έχουν γεννηθεί στην Ελλάδα και είναι πάνω από 21 ετών, έχουν φοιτήσει 6 έτη σε ελληνικό σχολείο, οι οποίοι μπορούν να πολιτογραφηθούν, αν δεν έχουν συγκεκριμένο κώλυμα.

Κώλυμα αποτελούν η τελεσίδικη καταδίκη για “σοβαρά και επικίνδυνα εγκλήματα”. Ως “σοβαρά και επικίνδυνα εγκλήματα” θεωρούνται ενδεικτικά και μεταξύ άλλων η “τρομοκρατία”, η “ληστεία”, η “υφαρπαγή ψευδούς βεβαίωσης”, η “ανθρωποκτονία”, τα “περί ναρκωτικών εγκλήματα”, η “εκβίαση”, το “λαθρεμπόριο”, η “υπεξαίρεση”, τα “εγκλήματα με χρήση μέσων υψηλής τεχνολογίας” με απαραίτητη προϋπόθεση την τέλεσή τους επί ελληνικού εδάφους. Και "παραδόξως" μαζί με αυτά τα “βαριά αδικήματα” εντάσσεται και η “αντίσταση κατά της αρχής”!

Ένα νέο σημείο του νομοσχεδίου που χρήζει ιδιαίτερης προσοχής είναι η αναγνώριση ως κωλύματος για τη θετική απάντηση της ελληνικής πολιτείας των “λόγων δημόσιας ή εθνικής ασφάλειας”. Ένα στοιχείο που, επίσης, για πρώτη φορά εισάγεται στην εν λόγω διαδικασία είναι η θέσπιση ελέγχου της διαδικασίας απόδοσης της ιθαγένειας, καθώς αφ' ενός η αιτιολόγηση των απορριπτικών αποφάσεων καθίσταται υποχρεωτική και αφ' ετέρου ο μετανάστης που έχει απορριφθεί θα μπορεί να προσφεύγει σε δευτεροβάθμιο έλεγχο στο Συμβούλιο Ιθαγένειας.

Σύμφωνα με υπολογισμούς του Υπουργείου Εσωτερικών, θα μπορούν να γραφτούν στους εκλογικούς καταλόγους περί τους 266.250 ανθρώπους, εκ των οποίων οι 166.000 θα είναι ομογενείς. Το όριο για την εξυπηρέτηση της "εθνικής, οικονομικής και κοινωνικής ανάγκης", όπως χαρακτήρισε την "ένταξη των νόμιμων μεταναστών στην ελληνική κοινωνία" ο υπουργός Εσωτερικών Γιάννης Ραγκούσης, είναι η τελευταία διαδικασία νομιμοποίησης του 2005-2007, η οποία αφορούσε μετανάστες που είχαν έρθει στη χώρα έως την 1/1/2005.

Όλα αυτά αποτελούν ουσιαστικά ένα προσβλητικό και απαγορευτικό πλαίσιο ικανό τόσο να συνεχίζει να επιτρέπει τη διοικητική αυθαιρεσία όσο και να επιβεβαιώσει τις συμπλεγματικές νεοελληνικές συμπεριφορές.

και κάποιες από τις βασικές αλλαγές που αναδείχθηκαν από την αναθεωρημένη έκδοση της πρότασης νόμου:

1) Προστέθηκε η προϋπόθεση 5/ετούς νόμιμης παραμονής και των δύο γονέων (αντί του ενός που ήταν αρχικά).
2) Οι ενήλικες μετανάστες που δεν θα έχουν πενταετή νόμιμη παραμονή κατά την θέση του νόμου σε ισχύ, αφού μετά την ψήφιση του νόμου η προϋπόθεση της νόμιμης πενταετούς παραμονής αντικαθίσταται από 7/ετή νόμιμη διαμονή με ΕΠΙΠΛΕΟΝ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ την κατοχή άδειας "Επί μακρόν διαμένοντος". (Σημειώνεται ότι την άδεια "επί μακρόν διαμένοντος" κατάφεραν να αποκτήσουν μέχρι σήμερα μόλις 130 μετανάστες από το 2006 που ο νόμος είναι σε ισχύ!)
3) Στις ήδη υπάρχουσες προϋποθέσεις αποκλεισμού (υψηλά παράβολα, νομοταγής

συμπεριφορά - "καθαρό" ποινικό μητρώο κ.λ.π.) προστίθενται:

A) Ειδικά τεστ Πολιτικής Αγωγής και Ιστορίας από την Επιτροπή Πολιτογράφησης.
B) Να μην υπάρχουν λόγοι "δημόσιας ή εθνικής ασφάλειας".
Γ) Ασφαλιστική και περιουσιακή κατάσταση.

Σύμφωνα με το υπ. εσωτερικών αυτοί που σήμερα μπορούν να κάνουν την αίτηση είναι: Επί μακρόν διαμένοντες 130, δελτία διαμονής με πενταετία 14.000, γονείς ημεδαπών 1.000, δικαιούχοι διεθνούς προστασίας 1.000, "ανιθαγενείς" 120, δηλ. σύνολο 16.350 άτομα...

για την "κρίσιμη" χρονική συγκυρία κατάθεσης και ψήφισης του νέου νόμου και τις βασικές του επιδιώξεις

Ο νέος νόμος δεν μπορεί να εξεταστεί ξέχωρα από την περίοδο μέσα στην οποία έρχεται να κατατεθεί και να εφαρμοστεί. Από τη μια, εξυπηρετεί και συμπληρώνει τις (αντι)μεταναστευτικές πολιτικές της Ευρώπης Φρούριο. Ενώ από την άλλη, η ρατσιστική του φιλοσοφία θα αποτελέσει βάση για την μεγαλύτερη εκμετάλλευση των μεταναστών σε μια εποχή όπου η οικονομία των αγορών και τα (παρηκμασμένα) δόγματα του φιλελευθερισμού απαιτούν ολοένα και μεγαλύτερες θυσίες από τους "μη προνομιούχους".

Ο νέος νόμος εναρμονίζεται πλήρως με τα νέα δόγματα της Ευρώπης-Φρούριο. Ταυτόχρονα με την ενίσχυση των διακρατικών συνεργασιών για σφράγισμα των συνόρων, φυλακίσεις και απελάσεις μεταναστών, προωθείται η αφομοίωση ενός μικρού αριθμού μεταναστών με πολύ αυστηρές προϋποθέσεις. Οι μεταναστευτικές ροές πλέον θα αποτελούν ένα απόλυτα ελεγχόμενο μέγεθος για τα δυτικά κράτη (που φυσικά τα ίδια τις παράγουν) αφού από εδώ και στο εξής φαίνεται πως κανένας "ξένος" δε θα μπορεί να ξεφεύγει από τους νόμους και από τα λίγα ανοιχτά έως τις ημέρες μας παραθυράκια τους. Ο νέος νόμος λοιπόν είναι ένα πεδίο επαναχάραξης του κοινωνικού ελέγχου των μεταναστών της 2ης γενιάς στον ελλαδικό χώρο αφού θέτει τους όρους και τις προϋπόθεσεις για την αναγνώρισή τους ως "πολίτες". Με αυτόν τον τρόπο εξαναγκάζει μια μικρή μερίδα μεταναστών να ακολουθήσουν τον δρόμο της αφομοίωσης αφού σε κάθε άλλη περίπτωση τους δίνεται ένας νόμιμος χαρακτηρισμός του "ανεπιθύμητου". Και φυσικά σε δεύτερο χρόνο οι "ανεπιθύμητοι" θα εκδιωχθούν με την πυγμή της δημοκρατίας στις επιχειρήσεις σκούπα, στις απελάσεις και στους εγκλεισμούς στα παλιά και νέα στρατόπεδα συγκέντρωσης των μεταναστών. Η ομηρία των μεταναστών πλέον ανήκει στη σφαίρα του επίσημου (και όχι άτυπου πια) θεσμικού οπλοστασίου της ελληνικής δημοκρατίας, αφού τους θέτει εκβιαστικά το δίλημμα είτε να παραμένουν αφανείς κι έκθετοι στις ντόπιες ορέξεις των αφεντικών και των μπάτσων είτε να επιλέξουν το δρόμο της επιστροφής στους τόπους καταγωγής τους.

Ο νέος νόμος για την ιθαγένεια έρχεται όμως και σε μια χρονική περίοδο όπου οι μετανάστες βγήκαν στο προσκήνιο με το δικό τους ακηδεμόνευτο και μοναδικό τρόπο απέναντι στην μακροχρόνια εχθρότητα των νόμων και των ρατσιστικών συμπεριφορών απέναντί τους. Είναι η περίοδος που μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 (όταν και αρκετοί από τους μετανάστες βρέθηκαν στους δρόμους της εξέγερσης με το δικό τους ξεχωριστό τρόπο), οι αγώνες των μεταναστών απέναντι στις κατασταλτικές πολιτικές του ελληνικού κράτους και απέναντι στις εξάρσεις του ντόπιου ρατσισμού εντάθηκαν με διάφορες αφορμές κρατικής ρατσιστικής βίας. Αγώνες οι οποίοι κρατήθηκαν μακριά από τους καλοθελητές διαμεσολαβητές της αριστεράς και τη χειραγώγηση των διαφόρων "ενώσεων μεταναστών" αλλά και των αυτόκλητων εκπροσώπων τους. Αγώνες οι οποίοι έθεταν με αδιάλλακτο τρόπο το ζήτημα των συνθηκών αξιοπρέπειας στη ζωή τους σε μια αφιλόξενη καθημερινότητα. Είναι επιπλέον η περίοδος κατά την οποία οι αδιαμεσολάβητοι αγώνες αλληλεγγύης των ντόπιων (αναρχικών κι αντιεξουσιαστών) εντείνονται κι επιχειρούν να ενεργοποιήσουν σχέσεις αλληλεγγύης απέναντι στον πολυπρόσωπο κρατικό ρατσισμό, από τις ουρές της Πέτρου Ράλλη έως τα στρατόπεδα συγκέντρωσης στα σύνορα του Αιγαίου.

Μέσα σε αυτήν την χρονική συγκυρία, ο νέος νόμος, έρχεται να υποδείξει στους μετανάστες τις θεσμικές οδούς των διεκδικήσεών τους, αυτές δηλαδή που αναγνωρίζουν το κράτος και τους ρατσιστικούς νόμους ως τη μοναδική επιλογή αναγνώρισης της υπόστασης και της αξιοπρέπειάς τους! Ο εκβιασμός λοιπόν γίνεται ακόμη πιο έντονος αφού οι μετανάστες έχουν να επιλέξουν είτε μεταξύ του γραφειοκρατικού δρόμου της αφομοίωσής τους (με ακριβά παράβολα, δυσεύρετα έγγραφα, αυστηρές προϋποθέσεις και

κριτήρια αναγνώρισής τους, επιτροπές ελληνομάθειας, αιτήσεις στις αρχές κτλ) είτε μεταξύ του διωγμού…

μετανάστες και περίοδος οικονομικής κρίσης στον ελλαδικό χώρο

Ο νέος νόμος, αποτελεί την αρχή μιας προσπάθειας "εξορθολογισμού" της μεταναστευτικής πολιτικής που να ανταποκρίνεται στις νέες κυριαρχικές ανάγκες, αλλά και να προσπερνά την προηγούμενη σπασμωδικότητα και ασυνέχεια της προηγούμενης μεταναστευτικής πολιτικής. Ταυτόχρονα δεν πρέπει να ξεχνάμε πως η ελληνική δημοκρατία έχει να απαντήσει σε ανοιχτά, υπαρκτά και "καυτά" κοινωνικά ζητήματα (όπως είναι η ύπαρξη μεταναστών 2ης γενιάς) και να τα "ρυθμίσει" σφίγγοντας γύρω τους την θεσμική της μέγγενη. Ο νέος νόμος αποτελεί ουσιαστικά ένα κομμάτι ενός θεσμικού-ιδεολογικού συμπλέγματος που μιλάει τη γλώσσα της καταστολής.

Ταυτόχρονα (και κυρίως) μέσα σε μια περίοδο οικονομικής κρίσης και ελλείμματος κοινωνικής πίστης στο καπιταλιστικό όνειρο της "ανάπτυξης της Ελλάδας", το μεταναστευτικό ζήτημα εισάγεται ως ένα από τα κατά προτεραιότητα ζητήματα προς διαχείριση: ως ένα ζήτημα διαχείρισης "πλεονάζοντος" φτηνού εργατικού δυναμικού (και μάλιστα χωρίς την υποτυπώδη νομιμότητα που θα του πρόσφερε έστω πρόσκαιρη ασφάλεια), ως σημείο επαναδιατύπωσης της ταξικής επικυριαρχίας με το βάθεμα των ανισοτήτων και του μισθωτού εκβιασμού στους "από τα κάτω" (και κυρίως στην "αόρατη" μάζα των "λαθραίων"), ως πεδίο απόσπασης κοινωνικών και ταξικών συναινέσεων από την πλευρά των ντόπιων "μη προνομιούχων", ως σημείο επαναχάραξης εθνικών ορίων και ταυτοτήτων ανάμεσα στους "από τα κάτω", ως σημείο μιας εκ νέου διάσπασης της κοινωνικής αλληλεγγύης. Και επιπλέον, ένα "καλό" σημείο μεταστροφής του κοινωνικού ενδιαφέροντος (ή ακόμα και της εχθρότητας) για τους "υπαίτιους" της κακής οικονομικής και κοινωνικής κατάστασης των ντόπιων προλετάριων (ακόμα και των πλήρως αφομοιωμένων-ενσωματωμένων μεταναστών προλετάριων 1ης γενιάς). Εξάλλου ανέκαθεν στις "κρίσεις", οι "εχθροί" εμφανίζονταν από κάπου "απ' έξω". Είναι ήδη ορατή η προσπάθεια δημιουργίας πραγματικού κοινωνικού πόλου που με αφετηρία την "ελληνικότητα", συσπειρώνει τα πιο συντηρητικά κοινωνικά αντανακλαστικά.

ορισμένες ακόμη διόλου κρυφές επιδιώξεις του νέου νόμου

Είναι φανερό πως ο νέος νόμος αποτελεί ένα ιδανικό εργαλείο της δημοκρατίας για να διευθετήσει τα κενά της (αντι)μεταναστευτικής πολιτικής της. Με πρόσχημα την αναγνώριση των έως τώρα "ανθρωπιστικών της ελλειμμάτων", η δημοκρατία επιχειρεί να παραχωρήσει "τίτλους πολυτελείας" σε ορισμένους μονάχα μετανάστες δημιουργώντας όμως με αυτόν τον τρόπο τις ιδανικές προϋποθέσεις για τη χάραξη ενός ρατσιστικού διαχωρισμού: αυτού μεταξύ των "*μερικώς αφομοιωμένων παλιών μεταναστών*" και των "*περισσευούμενων και μη αφομοιόσιμων νέων*". Στη βάση αυτού του διαχωρισμού η δημοκρατία θα μπορεί στο εξής να στοχοποιεί και να καταστέλλει τους "επικίνδυνους" και

"κακούς" νέους "λαθρομετανάστες" έναντι στους "παλιούς" τους οποίους και θα προσπαθήσει να αφομοιώσει. Το νέο δόγμα της δημοκρατίας έτσι όπως αυτό συμπυκνώθηκε σε πρόσφατες δηλώσεις του υπουργού Χρυσοχοΐδη είναι ξεκάθαρο: *"ανοιχτή καρδιά, κλειστά σύνορα"*. Η δημοκρατία λοιπόν από τη μια αναγνωρίζει και παρέχει "δικαιώματα" σε ελάχιστους μετανάστες και από την άλλη οργανώνεται έτσι ώστε να μην χρειαστεί στο μέλλον να παραχωρήσει παρόμοια "δικαιώματα" σε άλλους μετανάστες, καθώς τα θωρακισμένα σύνορα δε θα επιτρέψουν την εισροή άλλων μεταναστών. Αυτή η "πυγμή" της δημοκρατίας για σφράγισμα των συνόρων αποδεικνύεται από τους εκατοντάδες πρόσφατους πνιγμούς στο Αιγαίο από καραβιές μεταναστών που αδυνατώντας να εξασφαλίσουν "ασφαλή" περάσματα εξαιτίας της ενίσχυσης των περιπολιών της ευρωπαϊκής συνοριοφυλακής (frontex) αναγκάζονται να επιλέξουν "μη ασφαλή" περάσματα και συνεπώς να βρεθούν έκθετοι απέναντι στις άσχημες καιρικές συνθήκες και τις ακταιωρούς των συνοριοφυλάκων. Και φυσικά "κλειστά σύνορα" σημαίνει ενίσχυση των στρατοπέδων συγκέντρωσης μεταναστών με νέες υπερσύγχρονες φυλακές μεταναστών στη θέση των παλαιών (όπως αυτή της Παγανής στη Λέσβο) η εικόνα των οποίων δε θα διαρρηγνύει το ανθρωπιστικό προσωπείο της δημοκρατίας. Οι "λειτουργικότερες" συνθήκες εγκλεισμού των μεταναστών είναι κι αυτές που θα αποφέρουν εντατικότερους ελέγχους, σκούπες και πογκρόμ, μια πρακτική που δοκιμάστηκε από τον πρώην υπουργό Μαρκογιαννάκη αλλά συνάντησε τις δομικές αδυναμίες κι ελλείμματα του ελληνικού κράτους.
Η νέα πολιτική διαχείριση λοιπόν ήρθε να διευθετήσει τα "ανθρωπιστικά ελλείμματα" της (αντι)μεταναστευτικής πολιτικής αλλά και να οργανώσει συστηματικά τις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις επικαλούμενη τη νομιμότητα.

Ιδιαίτερα διακριτή στο νέο νόμο είναι η επιδίωξή του για την *πολιτισμική αφομοίωση* των μεταναστών. Κι αυτό γιατί οι προϋποθέσεις για την παροχή της ιθαγένειας συγκροτούνται όχι απλά στη βάση της εγχώριας νομιμότητας αλλά και στη βάση της εθνικής -ελληνικής- ταυτότητας. Πρόκειται για έναν ξεκάθαρο εκβιασμό στον οποίο οι μετανάστες θα πρέπει να υποκύψουν για να πάψουν να αποτελούν μη αναγνωρίσιμες ταυτότητες κι οντότητες. Ολόκληρο το φάσμα των εγχώριων θεσμών, από την επιστήμη, το σύστημα διδασκαλίας, το συνήγορο του πολίτη, την τοπική αυτοδιοίκηση, τη δικαιοσύνη και τους "αρμοδίους" των κατά τόπους αστυνομικών τμημάτων, στο εξής θα συγκροτούν ειδικές επιτροπές για να εξετάζουν την προσωπικότητα και την "πολιτισμική φύση" των αιτούντων ιθαγένεια μεταναστών. Κοινωνιολόγοι, ψυχολόγοι, ιστορικοί, γλωσσολόγοι, μπάτσοι, κι εκπρόσωποι της τοπικής αυτοδιοίκησης, θα μεριμνούν για μια υποχρεωτική διαδικασία από την οποία οι μετανάστες θα πρέπει να περνούν για να αποδείξουν πως έχουν αφομοιώσει (και "κατακτηθεί" από) την ελληνική γλώσσα, τον ελληνικό πολιτισμό, την ελληνική ιστορία, τις ελληνικές παραδόσεις, τους ελληνικούς νόμους… Όλα αυτά λοιπόν συγκροτούν μια συστημική βούληση για την **κατίσχυση** ενός πολιτισμού πάνω σε πολλούς άλλους και για την **αφομοίωση** τους. Η ελληνική εθνική ταυτότητα είναι αυτή η οποία θα επιβληθεί εκβιαστικά πάνω στους μετανάστες αφού οι ελεγκτικές διαδικασίες για την παροχή ιθαγένειας δε θα είναι απλά τυπικές αλλά θα εξετάζουν το βαθμό εσωτερίκευσης της ελληνικής εθνικής ταυτότητας από τους μετανάστες. Συνεπώς τα ιδιαίτερα πολιτισμικά χαρακτηριστικά των μεταναστών όχι απλά θα πρέπει να αλλοιωθούν αλλά να εξαλειφθούν. Αυτός ο εθνοκεντρικός-εθνικιστικός χαρακτήρας του νέου νομου, έχει τις ίδιες ακριβώς ιστορικο-πολιτικές καταβολές (και εξίσου επικίνδυνες) με τις ακροδεξιές ρητορείες περί ιθαγένειας…

τα "αντιρατσιστικά κινήματα"

Όσο κι αν πασχίζουν οι θιασώτες των "πολύχρωμων κινημάτων ντόπιων και μεταναστών" να πείσουν για την δυναμική κοινωνική τους παρουσία, η πραγματικότητα είναι πως τέτοιου είδους κινήματα στον ελλαδικό χώρο όχι μόνο δεν υπάρχουν (και ειδικά στο βαθμό που φαντασιώνουν τα αριστερά κομματικά επιτελεία) αλλά και αποτελούν χειρίστου είδους διεκπεραιωτές κοινωνικών αγώνων. Αν για κάτι "πάλεψαν" αυτού του είδους οι αριστερές κινήσεις ήταν το να αποτελέσουν ένα θεσμικό παράγοντα-συνιστώσα στα τραπέζια διαβουλεύσεων με υπουργούς και επιτροπές, παρά να διατυπώσουν στο δρόμο και με όρους κοινωνικής σύγκρουσης την αλληλεγγύη ντόπιων και μεταναστών. Αυτό που συνεχίζουν να κάνουν δεν είναι παρά να ανάγουν το ζήτημα της αλληλεγγύης στους μετανάστες σε ένα "τεχνικό" ζήτημα θεσμικών διευθετήσεων της δημοκρατίας μακριά από την αμεσότητα των κοινών διαδρομών ντόπιων και μεταναστών. Η αλληλεγγύη όμως δεν φτιάχνεται στα "ψιλά γράμματα" των νόμων. Και γι αυτό εξάλλου σύσσωμα τα "κινήματα" πελάγωσαν και θόλωσαν μπροστά στην κατάθεση του νομοσχεδίου που αποτέλεσε για αυτά κορωνίδα: στην αρχή χαιρέτησαν το νομοσχέδιο ως "άτολμο αλλά στην σωστή κατεύθυνση" και όταν οι "προστατευτικές" ρυθμίσεις του χάνονταν μία προς μία, κατέληξαν να μιλούν για "προσχηματικό" νομοσχέδιο που παρόλ' αυτά αποτελούσε μια "ελάχιστη νίκη των κινημάτων των τελευταίων 20 χρόνων". Θλιβερές ρητορείες μιας θλιβερής απόπειρας "αντιρατσιστικού & μεταναστευτικού κινήματος" να γαντζωθεί από κάπου ώστε να ξεγελάσει την κοινωνική του και αγωνιστική του ανυπαρξία. Στο ίδιο ρυθμό λειτούργησαν οι περίφημες "μεταναστευτικές κοινότητες" και τα προεδρία τους που βασικός πολιτικός τους σκοπός εξακολουθεί να είναι όχι η δημιουργία κοινωνικών αγώνων, αλλά η εξύψωση των ιδίων σε βασικούς "εκφραστές" των αγωνιών των μεταναστών και σε βασικούς συνομιλητές στα τραπέζια των διαβουλεύσεων με το κράτος. Ηττοπάθεια, διαμεσολάβηση, χειραγώγηση, συνδιαλλαγή: ποιος καλύτερος τρόπος για να κάνεις ακίνδυνο ένα κοινωνικό κομμάτι που ασφυκτιά;

ο κρατικός ρατσισμός και οι κοινωνικές του απολήξεις

Οι συστημικές προσπάθειες για ισχυροποίηση των νόμων αλλά και της συναίνεσης απέναντι στους νόμους, φαίνεται πως είναι μια "νέα" πραγματικότητα στα δεδομένα του ελλαδικού χώρου. Δείγματα αυτής της στρατηγικής φυσικά έχουμε συναντήσει και παλαιότερα. Αυτό που διευθετείται στις ημέρες μας από τη νέα πολιτική διαχείριση του ελληνικού κράτους είναι μια επίμονη και μεθοδική ισχυροποίηση της νομιμότητας και των θεσμών έτσι ώστε να χτυπηθούν σε βάθος όλοι οι "παράγοντες αποσταθεροποίησης" για το καθεστώς. Εάν αποδεχτούμε πως οι μετανάστες και οι ανεξέλεγκτες ροές της μετανάστευσης αποτελούν έναν τέτοιο "παράγοντα αποσταθεροποίησης" τότε ίσως να εξηγείται και το γιατί υπάρχει μια επιμονή των κρατικών επιτελείων στο να πειραματίζονται γύρω από διάφορα μοντέλα (αντι)μεταναστευτικών πολιτικών και πρακτικών. Στις ημέρες μας η πολιτική διαχείριση έχει επιλέξει ένα μοντέλο "ορθολογικής" μεταναστευτικής

πολιτικής όπου θα γεμίσει τα υπάρχοντα έως τώρα "νομικά κενά". Μια μεταναστευτική πολιτική ενταγμένη στη φιλοσοφία της ιδεολογικής και στρατιωτικής καταστολής, που στόχο έχει τη στοχοποίηση της μετανάστευσης ως πυλώνα παραγωγής κομβικών κοινωνικών προβλημάτων (άρα και λήψης μέτρων "έκτακτης ανάγκης"), την όξυνση της καταστολής, τη θωράκιση των συνόρων αλλά και την διευθέτηση της θέσης των μεταναστών μέσα στην ελληνική κοινωνία.
Όμως η ενίσχυση των (αντι)μεταναστευτικών νόμων και μέτρων, όπως και η διάχυτη κυριαρχική ρητορεία για την "αναγκαιότητα" καταπολέμησης της μετανάστευσης, είναι παράγοντες που άλλοτε παράγουν κι άλλοτε συναντούν την κοινωνική "αποδοχή" αυτής της "αναγκαιότητας" για "καταπολέμηση" της μετανάστευσης. Η προβολή της "εγκληματικότητας" των μεταναστών αλλά και τα έκτακτα μέτρα-νόμοι απέναντί της, είναι η μαγιά και το αλεύρι που εάν ζυμωθούν στο κοινωνικό πεδίο θα πλάσσουν τις εκδηλώσεις ρατσιστικών συμπεριφορών και πρακτικών. Με διάφορα προσχήματα, άλλοτε λιγότερο κι άλλο περισσότερο επιθετικά, η εκδήλωση φαινομένων κοινωνικού ρατσισμού δεν βρίσκεται διόλου μακριά μας. Από την Μανωλάδα κι από εκεί στη Μηχανιώνα, το Άργος, τη Θήβα, όπου εκατοντάδες εργάτες μετανάστες τόλμησαν να αρθρώσουν τις αρνήσεις τους για τους εξευτελιστικούς όρους ζωής-εργασίας κι αντιμετώπισαν το ρατσιστικό μίσος και μένος των ντόπιων αφεντικών (αγροτών, αλιεργατών κ.ο.κ.) αλλά και την επιλεκτική αδιαφορία των τοπικών αρχών ...
Εδώ επίσης να μην παραλείψουμε να αναφέρουμε και τις διάφορες "επιτροπές ελλήνων κατοίκων" ή "επιτροπές ελλήνων καταστηματαρχών ενάντια στο παραεμπόριο των μεταναστών" οι οποίες βέβαια τροφοδοτούνται από ακροδεξιές πολιτικές οργανώσεις και κόμματα (όπως το ΛΑΟΣ κ.α.) κι επιχειρούν να στήσουν ένα καθεστώς "ενεργής κοινωνικής κινητικότητας" για την εκδίωξη των μεταναστών από διάφορες γειτονιές όπως τον Άγιο Παντελεήμονα, την πλατεία Αττικής, την πλατεία Αμερικής, το "εμπορικό κέντρο" της Αθήνας αλλά και παλαιότερα το Αιγάλεω, η Νέα Ιωνία κ.α.
Φαίνεται λοιπόν πως στα ελληνικά δεδομένα επιχειρείται να αναδυθεί ένα νέο φαινόμενο κοινωνικής εκδήλωσης ρατσιστικών συμπεριφορών το οποίο γεννιέται και συμπλέει με τον κρατικό ρατσισμό, άλλοτε συνεργατικά κι άλλοτε συμπληρωματικά. Άλλωστε η εθνική συναίνεση που προωθείται απαιτεί να υπάρχουν πάντοτε οι κατασκευασμένοι εκείνοι εχθροί για τους οποίους θα διατηρείται η εθνική συνοχή στις "δύσκολες" ημέρες. Να μην μας εκπλήξει διόλου λοιπόν εάν στο άμεσο μέλλον οι μετανάστες βρεθούν ακόμη περισσότερο στο στόχαστρο όχι μόνο των όπλων των μπάτσων αλλά και απέναντι στις "φιλόξενες" διαθέσεις διαφόρων ελληνοφρόνων -και μη- ντόπιων. Το έχουμε δει και στο παρελθόν σε διάφορες στιγμές "κρίσης" της κυριαρχίας πως οι μετανάστες έχουν χρησιμοποιηθεί ως οι ιδανικοί αποδιοπομπαίοι τράγοι για να επικαλυφθούν τα κοινωνικά δεινά...

για την αλληλεγγύη

Σε αυτή τη δεδομένη χρονική συγκυρία όπου ο κρατικός ρατσισμός δείχνει τα δόντια του αλλά και δημιουργεί τις συνθήκες εκδήλωσης ρατσιστικών κοινωνικών συμπεριφορών,

είναι αναγκαίο να οξυνθούν εκείνα τα ανταγωνιστικά κοινωνικά αντανακλαστικά που είναι ικανά να αντιπαρατεθούν στο ρατσισμό δημιουργώντας τόπους, χρόνους και χειρονομίες αλληλεγγύης στους μετανάστες. Με δεδομένη τη θεσμική προσήλωση της αριστεράς αλλά και των νέων συμμαχιών της με την πολιτική διαχείριση, οι μετανάστες θα βρεθούν ακόμη πιο μόνοι κι έκθετοι απέναντι στους νόμους και στα χέρια όσων τους επιβάλλουν και τους συμπληρώνουν. Εξάλλου, οι παρακαταθήκες αντιθεσμικής κι αδιαμεσολάβητης αλληλεγγύης του παρελθόντος αλλά κι οι ενεργές πολιτικές σχέσεις με τους μετανάστες αποτελούν μια χειροπιαστή συνθήκη η οποία αναδεικνύει πως οι δυνατότητες υπάρχουν. Αυτό που μένει είναι να τις ενισχύσουμε. Να ενισχύσουμε δηλαδή το λόγο και τις πρακτικές αλληλεγγύης "για" και "με" τους μετανάστες. Σε κάθε γειτονιά όπου αυτοί μένουν, εργάζονται και διαβαίνουν. Να δημιουργήσουμε εκείνη την κοινωνική ασπίδα η οποία δε θα τους αφήσει μόνους απέναντι στις ρατσιστικές ορέξεις των νόμων, των κατασταλτικών μηχανισμών αλλά και τις ρατσιστικές συμπεριφορές που εκκολάπτει η δημοκρατία.

λίγα λόγια για το κύμα διωγμών και κρατικής καταστολής που έρχεται

Καταγραφή - Εκκαθαρίσεις - Εγκλεισμός - Απελάσεις

Αδιαμφισβήτητα, το ελληνικό κράτος, βήμα το βήμα, κλείνει τα ανοιχτά παραθυράκια της μεταναστευτικής του πολιτικής. Η διαρκής αναγκαιότητα για την εύρεση ενός αποδοτικού μοντέλου καταγραφής όλων των μεταναστών ("με" ή "χωρίς" χαρτιά) φαίνεται πως έχει επιτευχθεί. Ο νέος νόμος για την ιθαγένεια είναι ένα ισχυρό εργαλείο προς αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση αλλά και για τον διαχωρισμό των μεταναστών ανάμεσα σε "νόμιμους" και "παράνομους". Οι δημοτικές εκλογές του φθινοπώρου του 2010 θα αποτελέσουν μια καλή αφετηρία έτσι ώστε να ξεκαθαριστεί το τοπίο σχετικά με το πόσοι-ες και ποιοι-ες είναι οι επισήμως καταγραμμένοι-ες ως "νόμιμοι-ες" και ποιοι-ες θεωρούνται "παράνομοι-ες" μετανάστες-τριες. Ήδη στους πίνακες ανακοινώσεων των περισσοτέρων ανά την ελληνική επικράτεια δημαρχιακών και νομαρχιακών "μεγάρων" έχουν αναρτηθεί λίστες με τα απαραίτητα δικαιολογητικά και την απαραίτητη διαδικασία εγγραφής στους εκλογικούς καταλόγους των "ομογενών" αλλά και των "υπηκόων τρίτων χωρών". Η διαδικασία προβλέπεται να διαρκέσει 6 μήνες και κατά τη διάρκειά της θα γίνει μια από τις συγκεντρωτικότερες καταγραφές μεταναστών.

Το νέο μοντέλο καταγραφής των μεταναστών όμως, δεν εξαντλείται στο νέο νόμο παροχής ιθαγένειας κι εκλογικών δικαιωμάτων. Στο πλαίσιο της ενίσχυσης και του "εξωραϊσμού" των φυλακών όπου στοιβάζονται οι μετανάστες, ένα πρόγραμμα κατασκευής 11 νέων στρατοπέδων συγκέντρωσης μεταναστών βρίσκεται στα σκαριά από το αρμόδιο υπουργείο. Οι 11 αυτοί νέοι χώροι (σε Σάμο, Λέσβο, Χίο, Έβρο, Δωδεκάνησα, Αθήνα, Πάτρα, Ηγουμενίτσα, Θεσσαλονίκη, Βόλο και Κρήτη), θα έχουν τον φαινομενικά "όμορφο" τίτλο ΚΕΠΥ (*Κέντρα Προσωρινής Υποδοχής*), σε μια προσπάθεια της ελληνικής δημοκρατίας να

διαχειριστεί επικοινωνιακά τη βαρβαρότητα της φυλάκισης και της απάνθρωπης μεταχείρισης όλων όσων περνάνε τα σύνορα "δίχως χαρτιά". Οι χώροι αυτοί θα φυλάσσονται εξωτερικά από την αστυνομία, συνεπώς θα έχουν την κατασκευαστική μορφή και λειτουργία μια σύγχρονης φυλακής. Πρόκειται για νέους χώρους κράτησης μεταναστών που χρηματοδοτούνται και από το *Ταμείο Εξωτερικών Συνόρων* της Ε.Ε.. Στις φυλακές αυτές, προβλέπεται πως θα αποστέλλονται όχι μόνο όσοι-ες μετανάστες-τριες συλλαμβάνονται στην προσπάθειά τους να εισέλθουν "δίχως χαρτιά" στην ελληνική ενδοχώρα, αλλά κι όσοι-ες συλλαμβάνονται σε οποιαδήποτε σημείο της ελληνικής επικράτειας για οποιοδήποτε λόγο. Βασικός στόχος των ΚΕΠΥ θα είναι ο διαχωρισμός και εντοπισμός (screening) των μεταναστών χωρίς χαρτιά και για αυτόν ακριβώς το λόγο προβλέπεται πως όλοι οι συλληφθέντες μετανάστες (είτε συλλαμβάνονται για "ποινικά αδικήματα" είτε για "έλλειψη χαρτιών") θα αποστέλλονται απευθείας στα ΚΕΠΥ. Εκεί, πρωταρχικό μέλημα των αρχών θα είναι η καταγραφή κι ο προσδιορισμός του καθεστώτος του κάθε μετανάστη, διαδικασία που δε θα κρατάει πάνω από 15ημέρες, και κατόπιν θα ασκούνται οι ποινικές διώξεις για τους μετανάστες που συνελήφθησαν για κάποιο "ποινικό αδίκημα". Είναι σαφές λοιπόν πως το ελληνικό κράτος επενδύει στην εύρεση ενός αποτελεσματικού τρόπου καταγραφής και σύλληψης των "χωρίς χαρτιά". Για να ακολουθήσουν οι απελάσεις…

Η ολοκλήρωση της κατασκευής των νέων στρατοπέδων συγκέντρωσης μεταναστών, έχει προσδιοριστεί για τον Γενάρη του 2011. Στη λειτουργία τους πρόκειται να εμπλακούν μια σειρά από φορείς και θεσμούς. Από την ΕΛΑΣ, τις δικαστικές αρχές, την ευρωπαϊκή συνοριοφυλακή έως την τοπική αυτοδιοίκηση και κάποιες "μη κυβερνητικές οργανώσεις". Κι αυτό φυσικά δεν είναι τίποτε άλλο πέρα από μια προσπάθεια "ορθολογικοποίησης" της καταστολής και του επερχόμενου μαζικού διωγμού των μεταναστών. Η επίκληση στο "σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων όσων μεταναστών το δικαιούνται" αλλά κι οι ειδικές "μη κυβερνητικές οργανώσεις" κι ομάδες που θα ασχολούνται με τους ανήλικους μετανάστες ή με τις μετανάστριες θύματα καταναγκαστικής πορνείας ή με τους αιτούντες άσυλο, δεν είναι παρά ένας τρόπος έτσι ώστε να αποσπαστεί η κοινωνική συναίνεση απέναντι στην εδραιοποίηση ενός σφικτού μηχανισμού καταστολής κι απελάσεων απέναντι στους μετανάστες. Τα χειρότερα έρχονται με συγκεκριμένους χρονικούς προσανατολισμούς και σαφείς προθέσεις μαζικών διωγμών.
Έως τότε (έως δηλαδή ολοκληρωθούν οι κατασκευές των νέων ΚΕΠΥ), η δημοκρατία φαίνεται πως κατέχει κι άλλα εναλλακτικά σχέδια. Σύμφωνα με πρόσφατο δημοσίευμα στον αστικό τύπο, στα μυαλά των αρμοδίων του υπουργείου "προ.πο" υπάρχει η σκέψη να δημιουργηθούν προσωρινοί χώροι κράτησης μεταναστών σε ανενεργά ξενοδοχεία στο κέντρο της Αθήνας. Αυτή η προοπτική δε φαντάζει καθόλου μακρινή αφού αντίστοιχη στρατηγική έχουν στο παρελθόν ακολουθήσει οι αντίστοιχες κρατικές υπηρεσίες μετανάστευσης στην Αμερική και στη Γαλλία, κράτη από τα οποία εμπνέεται κι αντλεί σχεδιασμούς καταστολής και διαχείρισης καταστάσεων, κι ο δικό μας υπουργός "προ.πο". Εξάλλου η βούληση για εκκαθαρίσεις και σκούπες μεταναστών στο κέντρο της Αθήνας έχει ήδη διαφανεί και πριν ακόμη από το (τουριστικό) καλοκαίρι…

Ταυτόχρονα, οι προσπάθειες του ελληνικού κράτους να βρει χέρι συνεργασίας με το αντίστοιχο τουρκικό κράτος στον τομέα της (αντι)μεταναστευτικής πολιτικής, φαίνεται πως αποδίδει σιγά σιγά "καρπούς". Από τις 14 Μαΐου, σύμφωνα με το διμερές πρωτόκολλο που υπέγραψε ο Μιχάλης Χρυσοχοΐδης με τον υπουργό εσωτερικών της Τουρκίας Besir Atalay, έχει ανοίξει ο δρόμος για συνεργασία των δυο κρατών στις απελάσεις μεταναστών. Έτσι αναμένεται εντός τριμήνου να κατασκευαστεί "συνοριακός σταθμός" στη Σμύρνη όπου θα μπορούν να αποστέλλονται μετανάστες "χωρίς χαρτιά" από τους ελληνικούς χώρους κράτησης μεταναστών (ΚΕΠΥ). Επιπλέον, *"στο πλαίσιο του διμερούς πρωτοκόλλου, η τουρκική πλευρά συμφώνησε να δέχεται ετησίως τουλάχιστον 1.000 αιτήματα επανεισδοχής, ενώ πλέον θα ενισχυθεί η συνεργασία των δύο χωρών στον τομέα του ασύλου και της διαχείρισης των μεταναστευτικών ροών, με την ανταλλαγή πρακτικών και εμπειριών"*...

Στην ίδια κατεύθυνση ενίσχυσης των διακρατικών σχέσεων σε ζητήματα (αντι)μεταναστευτικής πολιτικής, το ελληνικό κράτος επιχειρεί να εξάγει και να εισάγει εμπειρίες κατασταλτικών στρατηγικών. Με βασικό του σύμμαχο την Ε.Ε., έχει ήδη εξασφαλίσει χρηματοδοτήσεις από τα κοινά ταμεία της Ε.Ε. για την υλοποίηση των "ενιαίων" προγραμμάτων φύλαξης των συνόρων. Παράλληλα, επιχειρείται να συγκροτηθεί ένα νέο πρόγραμμα για το Άσυλο στο οποίο θα εμπλέκονται όλες οι χώρες της τελικής κατεύθυνσης των μεταναστών ανεξάρτητα με το που αυτοί συνελήφθησαν (μέσα στα όρια της Ε.Ε). Τέλος, η ποσοτική κι επιχειρησιακή ενίσχυση της ευρωπαϊκής συνοριοφυλακής (frontex) αποτελεί έναν από τους κύριους στόχους της Ευρώπης Φρούριο. Μάλιστα, στα τέλη του Οκτώβρη του 2010, πρόκειται να ξεκινήσει τη λειτουργία του στο λιμάνι του Πειραιά το επιχειρησιακό κέντρο της frontex, ενώ μέχρι το τέλος του έτους υπάρχει κοινή πρόβλεψη από χώρες της Ε.Ε. να ενισχύσουν με εξοπλισμό κι ανθρώπινο δυναμικό τα διάφορα σώματα των συνοριοφυλάκων έτσι ώστε αφενός να υπάρχει αποτελεσματικότητα στην αποτροπή των μεταναστευτικών ροών κι αφετέρου να ενισχυθούν επιχειρησιακά οι απελάσεις μεταναστών (μετατροπή της frontex και σε "οργανισμό επαναπροώθησης παράνομων μεταναστών").

Οι στρατοί οπλίζονται, τα επιχειρησιακά δίκτυα οργανώνονται, οι νόμοι αναπροσαρμόζονται, οι κοινωνικές συναινέσεις διεκδικούνται για ένα τελικό κι αποτελεσματικό κύμα δημοκρατικών διωγμών των μεταναστών που φαίνεται πως θα ξεσπάσει στο άμεσο μέλλον. Η γλώσσα της καταστολής επιστημονικοποιείται κι επιχειρεί να νομιμοποιηθεί πατώντας σε μια ευαίσθητη περίοδο πάνω στα κοινωνικά αδιέξοδα. Αυτήν τη μεθοδευμένη κίνηση της δημοκρατίας προς την "τελική λύση" είναι που πρέπει να σαμποτάρουμε. Με εκείνα τα περιεχόμενα κι εκείνες τις αρνήσεις που θα δημιουργούν κοινωνικά αναχώματα και πρακτικούς φραγμούς στο "τελικό σχέδιο". Στις γειτονιές μας, στους δρόμους, στις πλατείες, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στα διοικητικά κέντρα, στους επιχειρησιακούς σταθμούς, στα τμήματα μεταγωγών. Η αλληλεγγύη στους μετανάστες, "με" ή "χωρίς χαρτιά", να αποτελέσει το όπλο μας απέναντι στον κρατικό και παρακρατικό ρατσισμό.

χώρος ραδιουργίας κι ανατροπής //// Νέστορος κι Ευαγγελιστρίας ///// Ίλιον
sitisther @ yahoo.gr // thersitis.gr

Θερσίτης